Aventurile submarinului DOX

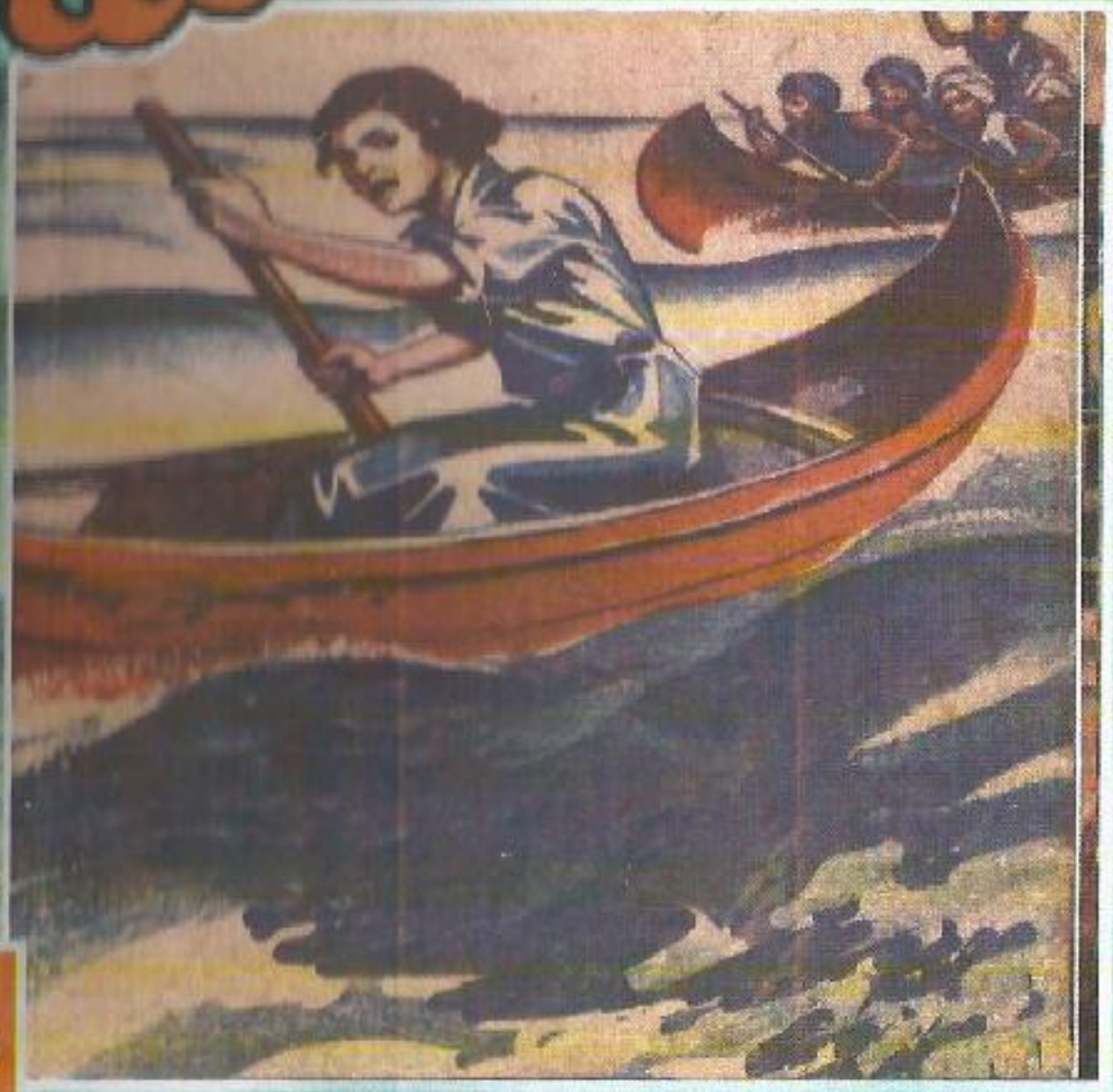

SERIE NOUĂ

143

Pe o plantație accidentată

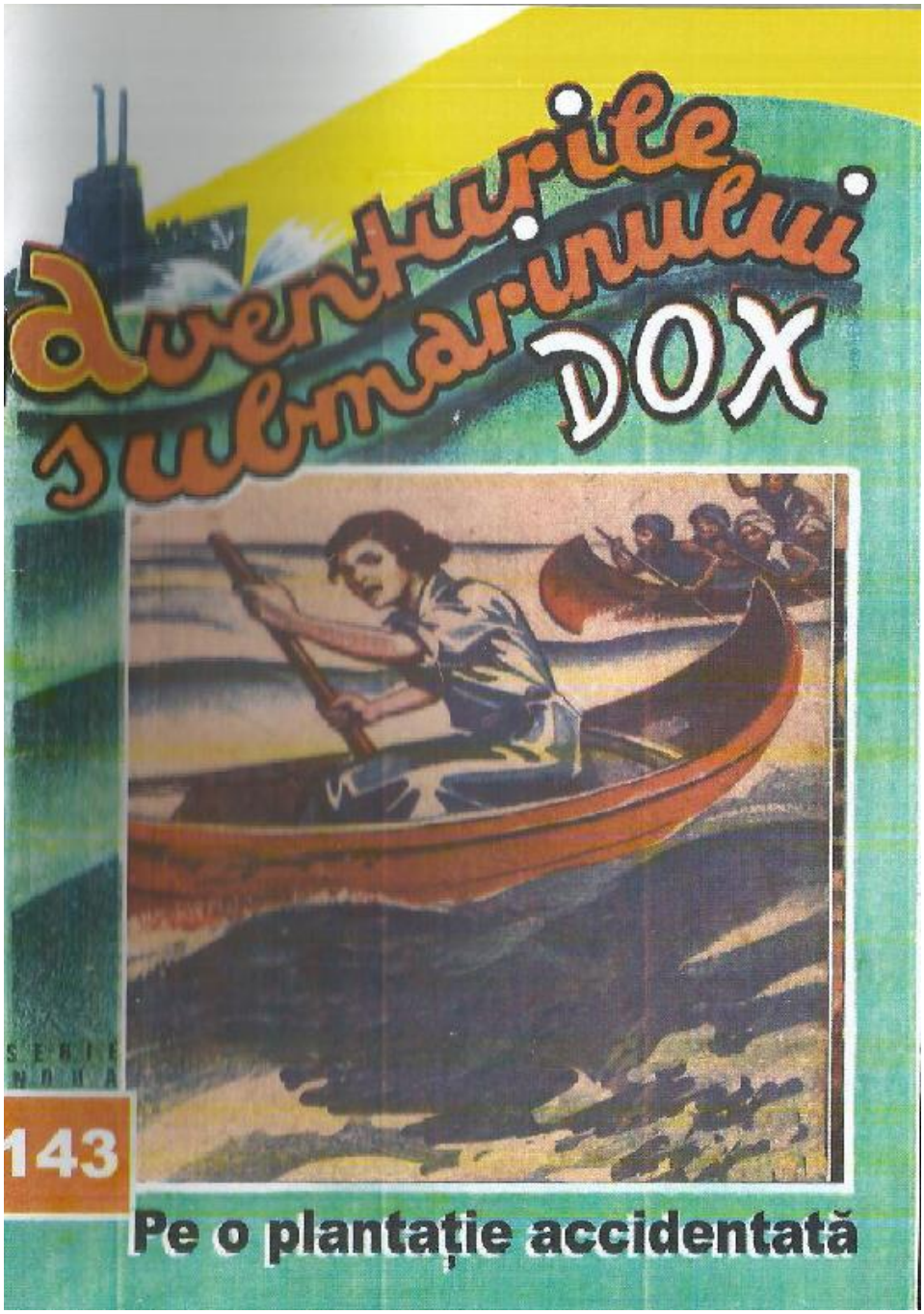
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
143
Pe o plantație accidentată

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 143

PE O PLANTAȚIE ACCIDENTATĂ

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
FATA TREBUIE SALVATĂ

— ACEASTĂ INSULIŢĂ TREBUIE să facă parte din grupa Maladivelor – zise doctorul Bertram către căpitan – n-ar fi rău să oprim aci, căci se pare că sunt fructe minunate şi-apoi, ne-am putea reînnoi şi provizia de apă de băut.

— Da, pare să fie nelocuită, astfel că n-am avea de ce ne teme. Şi băieţii s-ar putea scălda, căci s-arată a fi acolo un golf frumuşel, cu o intrare destul de îngustă, astfel c-ar fi uşor să observăm la vreme apropierea nedorită a unui rechin.

— La aşa ceva trebuie să ne aşteptăm în orice moment în ţinutul acesta – zise doctorul – ah, încep să şi văd de aici că stâncile de mărgean sunt acoperite cu cele mai frumoase anemone de mare. Se pot vedea chiar sclipind culorile lor variate. Cei mai buni înotători dintre camarazii noştri vor trebui să-mi aducă de acolo câteva exemplare.

— Asta cu siguranţă că o va face George înaintea tuturor – zise căpitanul, zâmbind – el are, de fapt, multă tragere de inimă pentru zoologie. Aşa dar, să intrăm în golf.

După zece minute, submarinul opri la ţărmul insulei, care cădea drept, până la vreo douăzeci de metri adâncime, aşa că nu fu nevoie de bărci care să-i ducă pe camarazi pe uscat.

Echipajul era mulţumit că se ivea „ceva nou”. Hotărâră să facă mai întâi o baie înviorătoare. Apoi aveau de gând să culeagă câteva fructe şi să vâneze ceva.

Peste puţin timp domni mare însufleţire. Repede se răspândi dorinţa doctorului de a avea cât mai multe anemone şi urmă un adevărat concurs de scufundare, în vreme ce savantul medic stătea pe plajă şi lua în primire cu multă bucurie frumoasele „flori” de apă pe care camarazii i le aduceau la suprafaţă.

Firește că George era vel mai harnic şi cuteza să se afunde cât mai adânc, pentru a aduce exemplare minunate şi rare din cele mai frumoase flori. Afundarea şi aducerea la suprafaţă a animalelor era îngreuiată prin faptul că ele trebuiau desprinse cu mare băgare de seamă de la locul lor, fiindcă unele soiuri au nişte fire urzicătoare cu care îşi doboară victimele şi care ustură la atingere cu pielea omenească.

George se lăsa mereu afund într-un loc unde numărul şi felurimea soiurilor de anemone era mai mare. Aici ţărmul se ridica de vreo doi metri deasupra mării şi apa săpase în stânca de mărgean o peşteră foarte adâncă după cât se părea, căci tânărul nu putea zări capătul ei.

De la întâmplarea cu uriaşul polip, care-l atacase dintr-o peşteră submarină asemănătoare şi era cât p-aci să-l ucidă,

George nu simţea deloc poftă să cerceteze mai de aproape această peşteră.

Crăpătura mai era şi foarte strâmtă şi cam joasă – vreun metro lăţime şi un metro jumătate înălţime – din care numai o jumătate de metru se afla deasupra apei. Ar fi fost, deci, oarecum greu de înotat înăuntru prin crăpătură – dar George nici n-avea chef pentru asta.

Iarăşi se afundase foarte adânc şi desprinsese o anemonă verde cu tentacule albe. Operaţia fusese cam grea, căci firele urzicătoare se zbăteau sălbatec şi adesea venea în atingere dureroasă cu mâinile tânărului. Când ajunse la suprafaţă cu frumosul exemplar, respiraţia îi era foarte îngreunată. Înotă de-a lungul ţărmului spre locul unde stătea doctoral, când Kard, care nu scăpa din vedere intrarea îngustă în golf, strigă speriat:

— Toţi pe uscat, repede, un rechin tigru!

Cel mai primejdios din neamul rechinilor, cel mai sălbatec şi iute, îi mirosise, probabil, pe înotători şi venea ca o torpilă în golf.

Din fericire, în momentul acela nu se aflau în apă, afară de George, decât încă doi înotători, care săriră îndată pe uscat. Tânărul, însă, se găsea atunci într-un loc al ţărmului înălţat deasupra apei şi i-ar fi trebuit mai mult timp ca să se salte în sus.

Şi rechinul tocmai pe el îl luase la ochi pentru că era mai apropiat. Aruncând o privire îndărăt, George văzu că dihania venea cu o iuţeală uimitoare spre dânsul.

Viteazul tânăr chibzui repede. Ştia bine că numai repeziciunea îl putea salva în situaţia de faţă – se gândi însă şi la doctor şi zvârli anemone pe ţărm. Apoi cu mişcări mlădioase, se strecură în crăpătura îngustă, în care se ferise înainte să pătrundă.

Se târî de-a lungul pereţilor neregulaţi, îşi trase picioarele spre trup şi în clipa aceea simţi că stânca se cutremură puternic. Rechinul se izbise în goana-i nebună de ţărm.

Temându-se că fiara lacomă va încerca să intre în crăpătură, George se târî tot mai departe, bucurându-se că pereţii se apropiau tot mai mult, îngustând spaţiul. Aici tigrul n-ar mai fi putut înota, căci ar fi rămas înţepenit.

Acum auzi de afară împuşcături, apoi un plescăit sălbatec în apă. Camarazii îşi aduseseră, aşa dar, repede armele şi deschiseseră focul asupra monstrului.

George se-ntoarse. Pentru asta trebuia să se răsucească între cei doi pereţi şi cu prilejul acesta nimeri cu mâna într-o mică adâncitură, unde simţi un obiect rotund şi neted. Trase repede mâna înapoi, căci se gândea c-o fi vreo vietate primejdioasă, apoi, însă îşi luă inima în dinţi şi, apucând obiectul, văzu că era vorba de o sticlă.

Lucrul devenea interesant. Se prea putea să fie vorba de o sticlă plutitoare, pe care apa o împinsese în peştera aceasta.

Cu băgare de seamă George înotă spre ieşirea peşterii. Rechinul nu se mai vedea, dar cu toate acestea tânărul strigă:

— A plecat? Pot ieşi afară?

Şi când căpitanul şi doctorul îi răspunseră că primejdia trecuse, el înotă spre ţărm. Camarazii îl întâmpinară cu strigăte de bucurie, doctoral îi luă imediat sticla din mână, în vreme ce Petre şi Kard îl traseră pe uscat.

— Slavă Domnului că te văd teafăr, George, exclamă Farrow.

— Ei, lasă, că orice rău îşi are partea lui bună – răspunse tânărul – dacă nu se repezea rechinul la mine, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să intru în peşteră şi n-aş fi găsit sticla aceasta, care nu pare să se afle de mult timp în apă.

— Cel mult de câteva ceasuri, ceea ce se vede după dop – zise doctorul. Înăuntrul ei e un bilet.

Bertram scoase dopul şi scutură sticla, până ce ieşi afară biletul făcut ghemotoc. Întinse hârtia lui George şi adăugă:

— Ţine-l băiete, după ce ţi-ai primejduit viaţa ca să-l găseşti, se cuvine să-l şi citeşti întâi.

Tânărul netezi biletul şi citi tare:

„Să dea Dumnezeu ca această sticlă să fie găsită. Unchiul meu James Longfield m-a răpit de pe plantaţia noastră după ce mi-a murit tata şi am rămas singură. Nu ştiu unde mă va duce. Sunt pe un bric care merge spre apus. Elevul-marinar Lon mi-a dat sticla; el este singurul pe bord căruia îi e milă de mine. Ajutaţi-mi, dacă puteţi!

Mary Tompson”

George ridică privirea de pe hârtie şi zise:

— Mă bucur că am căpătat atât de curând veste despre ticăloşia asta. Poate mai putem ajunge bricul acela.

— Fireşte că trebuie să plecăm îndată spre apus – hotărî căpitanul. Acum două ceasuri am avut o furtună destul de puternică dinspre apus. Aşa că sticla o fi fost mânată cu multă repeziciune şi deci vasul pe care se află biata fată n-o fi prea departe. În orice caz ne vom apropia curând de el, dacă vom pune în funcţiune compresoarele. Haideţi, grăbiţi-vă camarazi!

După vreo zece minute numai submarinul se şi desprinsese de ţărm, străbătu golful, apoi porni în goană spre apus.

Se scurseră patru, ba cinci ceasuri, dar nici un vas străin nu se zări.

Se duseră cu toţi la masă şi George se sili să sfârşească mai repede, zicând:

— Nu mai am răbdare, trebuie să merg iarăşi pe punte. De fapt, ar trebui să şi zărim bricul, căci în ultimele ceasuri am străbătut câteva sute de kilometri şi ne aflăm acum în mijlocul grupului Maladivelor. Mă tem numai ca bricul să nu fi cotit spre

Nord sau Sud, ca să se oprească acolo pe vreo insulă. Asta ar însemna că ne aşteaptă o căutare lungă şi anevoioasă.

— Tot ce se poate – încuviinţă căpitanul – dar nu ne vom îngădui răgaz până nu vom fi găsit şi salvat pe biata fată. Hai, du-te, băiete, văd că nu mai ai astâmpăr de nerăbdare!

George ieşi repede din cabină şi urcă în turn. Văzu atunci că Petre stătea pe punte la pupă, sări şi el peste marginea turnului şi alergă în partea din faţă a vasului.

— Ai zărit ceva? întrebă repede.

— Cred că am descoperit un punct mic – răspunse Uriaşul – a, uite că se vede iarăşi colo-n faţă, cam la dreapta. Păcat că mi-am lăsat jos ocheanul.

— Şi eu la fel! zise George, cu necaz. Dar ne apropiem repede, aşa că ne vom putea da seama în curând dacă e vorba de bricul căutat. Cred însă că e o insulă… nu vezi, din când în când, străfulgerările alea albe? Bănuiesc că se izbesc valurile de stânci, căci vântul tocmai s-a întors. Poate avem noroc şi e insula căutată. Eu presupun că James Longfield acela o va aduce pe nepoată-sa pe vreo insulă, unde e mai uşor să se scape de ea. Ca s-o ucidă s-o fi temând.

— Ai dreptate, domnule George – încuviinţă Petre – poate c-o fi având prieteni pe una din aceste insule şi acolo fata ar putea dispare fără urmă.

— Las-că o găsim noi, n-avea teamă… Da, e o insulă şi chiar una mărişoară, care pare să fie foarte împădurită. Se prea poate să fie plantaţii pe acolo, unde să fi fost adăpostită biata fată.

Cei doi camarazi priviră cu încordare insula, ce se ivea tot mai lămurit din mare. Gerard Plundow, care se afla la cârmă, îndreptă vasul într-acolo. Căpitanul şi doctoral se înapoiară în turn şi priveau de asemenea cu încordare spre insulă.

— Pare să fie într-adevăr locuită – zise George, după câtva timp – pe cât pot vedea din depărtare, duc poteci în desiş.

— Şi eu tot aşa cred – încuviinţă Petre.

Submarinul se mai afla doar la vreo sută de metri de insulă. Plundow cârmi spre un golf, unde se îmbuca un fluviu destul de lat şi acum se vedea desluşit că erau croite poteci prin desiş.

„Dox”-ul îşi încetini mersul.

Deodată George scoase o exclamaţie şi arătă spre fluviu. Dintre trestiile dese care creşteau pe amândouă ţărmurile, ţâşni un kanu – o luntre mică – în care o fată îmbrăcată în alb vâslea cu disperare.

Îndărătul kanu-ului, însă, venea o barcă mai mare, în care se aflau băştinaşi. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Vânătoarea avea ca ţintă golful, dar fata coti brusc în lături şi le-o luă astfel niţel înainte. Dar indienii erau vâslaşi buni şi smuciră şi ei barca, loviră apa cu lopeţile şi după câteva minute ajunseră kanu-ul, pe care-l ciocniră.

Scoţând un ţipăt înfiorător fata căzu în apă, doi băştinaşi din barcă săriră îndată după ea, o înhăţară, o traseră înapoi spre barca lor şi ceilalţi dinăuntru o ridicară cu brutalitate. Apoi, după ce cei doi înotători se săltară înăuntru, barca întoarse repede şi porni cu repeziciune spre fluviu, în care intră.

Din turnul submarinului răpăiră câteva împuşcături, slobozite de căpitan, cu pistolul – care însă nu-şi atinseră scopul, adică de a-i opri pe indieni, căci aceştia vâsliră şi mai repede şi curând dispărură după o cotitură a fluviului.

În clipa următoare Farrow răcni speriat:

— Cu toată forţa înapoi!

Răsuci cu repeziciune cârma – dar era prea târziu, căci prora încălecă o stâncă de mărgean pitită sub apă şi pe care căpitanul o zărise abia în ultimul moment.

— Repede pe punte bărcile de aluminiu! porunci căpitanul. Hagen, vezi d-ta dacă s-a făcut vreo spărtură din pricina izbiturii!

În clipa următoare tot submarinul părea un muşuroi de furnici. Inginerul Hagen se duse cu ajutoarele sale în încăperile de jos ale vasului, câţiva marinari aduceau pe punte piesele bărcilor de aluminium, iar Rindow, primul ofiţer, orândui care oameni vor lua parte la expediţia pe uscat.

Nu trecu mult timp şi patru bărci gata montate fură lăsate pe apă.

— Luaţi granate cu gaze! porunci căpitanul – şi şase marinari o zbughiră în lăuntrul vasului, ca s-aducă minunatele arme.

Peste câteva minute cele patru bărci porniră. În ele se aflau căpitanul, doctorul, Rindow, Petre şi douăzeci de camarazi.

În prima barcă se afla şi uriaşul Kard, care vâslea împreună cu Petre. Datorită puterii acestor doi, barca o luă cu mult înaintea celorlalte şi dispăru după cotitura fluviului, când cea următoare abia ajunsese la îmbucătură. A doua barcă era cu vreo optzeci de metri în urmă.

Şi iată că nenorocirea nu întârzie. Petre scoase deodată o înjurătură şi Kard îi ţinu isonul, căci simţiră brusc o împotrivire şi barca fu zvârlită înapoi.

— Ne-am izbit de o funie groasă – zise George, care stătea în faţă şi se aplecă imediat – o voi tăia.

Dar înainte de a-şi putea scoate pumnalul funia fu smucită şi trasă spre ţărmul stâng şi barca odată cu ea, căci nişte cârlige ascuţite de oţel, împletite în funie, se sfredeliră în aluminiu moale, prinzând ca într-o cange barca.

Din pricina smuciturii camarazii îşi pierdură cumpăna şi unii alunecară de pe bănci, iar alţii izbutiră să se prindă cu mâinile de lemnul acestora, ca să nu cadă.

Barca fu târâtă apoi printre trestii şi ajunse într-un loc liber. Camarazii vrură să se ridice şi să ia în mână granatele de gaze – dar era prea târziu.

Făpturi negricioase, care până atunci se ţinuseră ascunse printre trestii, se iviră deodată din toate părţile, apoi nişte pături groase fură aruncate asupra camarazilor, pumni vânjoşi îi înşfăcară şi cu toată împotrivirea disperată, se pomeniră curând legaţi fedeleş, aşa că abia mai puteau răsufla.

Fură luaţi pe sus şi duşi pe uscat.

II
PRIZONIERI PE INSULĂ

DUPĂ CÂTEVA MINUTE camarazii simţiră că şi se slăbeau legăturile. George făuri imediat planul să azvârle granatele cu gaze, de îndată ce-şi va putea mişca braţele.

Duşmanii lor erau însă vicleni. Patru mâini se încleştară de câte un braţ al camarazilor şi-l ţineau bine. Şi când păturile fură ridicate în partea de jos, alte mâini le desprinseră repede braţele de arme. Li se aduseră braţele la spate şi mâinile le fură legate cu frânghioare trainice. După ce li se legară şi picioarele, li se luară păturile cu totul. Se răsuciră iar pe spate şi se ridicară.

Se aflau într-un luminiş mare, în mijlocul unei plantaţii de ceai. La dreapta lor se afla un bungalow mare şi bine construit, alături de care erau şoproane lungi şi colibe, probabil pentru lucrători. Pe stânga, ascunse pe jumătate în vegetaţie, erau alte colibe, iar printre ele mişunau femei şi copii.

În faţa camarazilor stăteau vreo douăzeci de Indieni înalţi, cu mutre întunecate.

— Am căzut în cursă! mormăi Petre. Oare şi camarazilor din celelalte bărci şi s-o fi întâmplat la fel?

Nu putu vorbi mai departe, căci un indian se apropiă îndată de el şi se aplecă asupra-i cu pumnalul în mână.

Dinspre bungalow se auzi un hohot de râs. Camarazii întoarseră capetele şi văzură un individ înalt, cu păr roşi, încâlcit şi o barbă lungă, care cobora agale cele câteva trepte. Când fu numai la vreo douăzeci de paşi, strigă batjocoritor:

— Cred că nici nu veţi fi visat că puteţi fi pescuiţi din fluviu – nu e aşa? Da. Da, astfel se întâmplă când îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala. Şi chiar dacă d-ta ai fi căpitanul Farrow – căci nici un alt submarin nu ar îndrăzni să se apropie de apele acestea – de data asta ţi-ai găsit naşul. Şi marinarii d-tale din celelalte bărci vor cădea în capcană. V-aş putea ucide fără multă vorbă, iar submarinul vostru împotmolit aş pune să-l distrugă, dar mă gândesc că veţi fi lucrători buni, mai cu seamă pentru munca grea a desţelenirii junglei. Vreţi să încheiem un contract în regulă, ori doriţi lupta, ceea ce înseamnă pieirea voastră?

— Ai dreptate, eu sunt căpitanul Farrow – răspunse acesta, liniştit – şi orice om de treabă nu s-ar fi dat înapoi să ajute pe o fată de rasă albă, dacă ar fi văzut că e urmărită şi capturată de Indieni. Probabil că d-ta gândeşti altfel despre acest lucru. Şi dacă crezi cumva că-i poţi învinge şi pe camarazii mei de pe submarin, atunci te-nşeli.

Omul cu barba roşie izbucni în râs.

— Căpitane – zise el apoi, cu un rânjet fioros – reciful pe care s-a împotmolit vasul d-tale mă necăjeşte de mult, căci bricul prietenului meu James Longfield trebuia să ancoreze totdeauna pe coasta de apus, într-un golf ascuns şi nu putea urca fluviul,

care are destulă adâncime. De aceea am minat stânca şi astăzi vroiam s-o arunc în aer. Nu e nevoie decât să mă duc la golf şi să leg firele de o baterie şi atunci frumosul dv. submarin sare în aer ca o jucărioară. Să nu cumva să crezi că glumesc, altminteri mă voi vedea silit să-ţi dovedesc că nu spun gogoşi.

Vestea asta nu era deloc îmbucurătoare. Camarazii se priviră speriaţi, căci omul vorbise atât de serios, încât vorbele sale nu puteau fi puse la îndoială.

— Ei, v-aţi cam speriat, nu e aşa? făcu el. Aşa dar, căpitane, primeşti propunerea mea? Altminteri mă duc îndată la golf şi arunc în aer submarinul. Afară de asta, aş vrea să vă mai spun ceva: s-ar putea ca să izbutiţi totuşi a şterge putina – am auzit eu multe despre voi. Dacă voi avea după aceea niscaiva neplăceri, dacă, de pildă, s-or ivi englezii pe aici – atunci vă jur c-o voi ucide pe fata pe care aţi văzut-o în golf.

Căpitanul stătu pe gânduri câteva clipe, pe urmă zise:

— Nu ne-ai dat amănunte asupra propunerii ce ne-o faci. Vrei să spui că va trebui să muncim din greu toată viaţa aici, pentru d-ta? O muncă de care ştii prea bine că ne va răpune repede, pe noi, europeni. Şi ce se va întâmpla cu fata pe care vroiam s-o salvăm din mâinile indienilor?

— De Mary nu trebuie să vă îngriji! râse celălalt. Ea e nepoata bunului meu prieten James Longfield şi peste şase luni, când va împlini douăzeci şi unu de ani, se va mărita cu mine. Până acum se pare că perspectiva asta n-o prea încântă, dar nădăjduiesc că s-o cuminţi. Şi deoarece prin această căsătorie îmi revine plantaţia răposatului ei tată, o pot preda pe asta de aici. Atunci se va sfârşi şi munca voastră la mine şi vă veţi putea vedea de drum – dar pe mine nu mă veţi mai găsi. Deci, trebuie să vă angajaţi pe timp de o jumătate de an.

— Şi cum vrei să ne împiedeci de la o fugă? întrebă căpitanul.

— Oh, nu mi-ar păsa de fel dacă ar fugi unul sau mai mulţi dintre oamenii d-tale, căci voi avea încă destui ostateci, pe care îi voi ucide la fel ca şi pe logodnica mea. Aşa dar, îndată ce fugarii ar aduce ajutor, soarta voastră ar fi pecetluită. Afară de asta mai am destui indieni care îmi sunt credincioşi, astfel că vă va fi greu să ştergeţi putina. Ia te uită, sunt aduşi marinarii care veneau în cele trei bărci îndărătul vostru.

Într-adevăr, vreo patruzeci de indieni îi aduceau pe cei douăzeci de marinari. Plundow, care se afla printre ei, păşi înainte şi zise, trist:

— Domnule căpitan, nu suntem vinovaţi. V-am pierdut din ochi şi am luat-o în sus pe fluviu, până am ajuns într-un loc cam îngust. Acolo ne-am pomenit că bărcile ne sunt smulse şi în aceeaşi clipă s-au azvârlit asupra noastră Indienii din desişul de Nord. Nici n-am mai avut timp să punem mâna pe arme, atât de repede ne-au legat.

— Da – zise, mândru, omul cu barba roşie – aceşti patruzeci de oameni sunt floarea trupei mele. Ei se pricep să lege pe cineva cât ai clipi din ochi, fie că stă pe los, aleargă sau înoată. Ei, domnule căpitan, ce răspuns îmi dai la propunerea mea? Să-ţi arunc submarinul în aer, sau preferi să munceşti aici cu oamenii d-tale timp de jumătate de an? Şi vrei să ai pe cuget şi moartea Maryei?

— Trebuie să mă sfătuiesc întâi cu camarazii mei – zise Farrow – căci hotărârea e prea importantă ca să-mi iau singur răspunderea.

Lămuri celorlalţi cum stăteau lucrurile şi rezultatul fu că toţi încuviinţară să rămână şi să muncească pe plantaţie. Fireşte, ştiau ei bine că la cel dintâi prilej se vor elibera iarăşi.

— Ei, camarazi – zise căpitanul cu glas tare – o jumătate de an om duce-o noi. Dar cum s a vă numim, domnule? se adresă el omului cu părul roşu.

— Aha, vă gândiţi să-mi trimiteţi poliţia în spinare când veţi fi liberi! râse celălalt. Numiţi-mă, simplu: „Stăpânul”. Şi acum, căpitane, trimite un om la submarin ca să le spună oamenilor cum stau lucrurile. Să vie toţi pe uscat, neînarmaţi. Dar stai, submarinul trebuie scos de pe stâncă; poate intra în fluviu, până să nu mai fie văzut de pe mare. Crezi că l-ai putea readuce în stare de plutire?

— Cred că fluxul a început – răspunse căpitanul – aşa că va fi lesne cu putinţă. Altminteri ar trebui să se lase afund câţiva camarazi, ca să cioplească stânca de mărgean.

— În primul rând trimite vorbă oamenilor d-tale de pe submarin să se grăbească, altfel aş fi nevoit să provoc explozia minei. Pe cine vrei să trimiţi?

— Aş dori să trimit pe domnul Rindow, fostul meu ofiţer prim – răspunse căpitanul – el e cel mai în măsură să pună totul la cale.

— Bine, domnule Rindow – zise omul cu barba roşie – ştii ce ai de spus. Dar să nu-ţi dea în gând să faci ce nu trebuie. Fireşte că voi supraveghea de pe plajă ce se întâmplă pe vas şi dac-oi vedea, de pildă, că cineva îşi face de lucru pe la tunuri, arunc imediat în aer stânca şi submarinul. Acesta să vie până la a treia cotitură a fluviului, acolo se află un drum printre trestii, unde poate rămâne ascuns. Toţi oamenii vor trebui să-l părăsească, apoi capacul turnului va fi închis. Se poate odihni şi el o jumătate de zi. Dacă unul singur dintre oameni va aduce cu sine o armă, o să vă meargă rău la toţi.

— Foarte bine, domnule – zise Rindow – vom face totul aşa cum ceri. Poţi fi liniştit, căci nu voi pune în joc vasul nostru şi viaţa camarazilor.

— Bun, atunci vei merge însoţit de doi din indienii mei la submarin, într-una din bărcile dv. de aluminiu. Dar vedeţi să

aduceţi vasul cât mai repede în stare de plutire, căci n-aş vrea să se-ntâmple ca atenţia vreunui vas străin să fie atrasă spre insulă.

Lui Rindow i se luară legăturile, apoi păşi spre fluviu între doi indieni, cărora omul cu barba roşie le făcu semn.

— Trebuie să mai rămâneţi câtva timp aici, domnilor; eu mă duc la ţărm să bag de seamă ce fac ceilalţi. Să nu faceţi nici o încercare de fugă în timpul lipsei mele, căci indienii mei au pumnale şi săgeţi otrăvite. Moartea prin această otravă nu e de fel plăcută. Aşa dar, fiţi cuminţi!

Cu paşi mari dispăru spre răsărit.

— Da, camarazi – spuse căpitanul – l-am văzut pe dracu! N-avem însă încotro, o jumătate de an trebuie să facem pe muncitorii de plantaţii. Dar o să treacă şi asta.

Unul din indieni, care ascultase vorbele căpitanului, zise deodată:

— Sahib, e foarte bine că vă împăcaţi cu soarta. Stăpânul nostru nu ştie de glumă şi noi îi suntem supuşi.

Farrow privi cercetător la omul acesta, zicând că l-ar putea atrage de partea sa. Ca şi cum indianul i-ar fi ghicit gândurile, urmă:

— Noi îi suntem credincioşi Stăpânului, căci el cu prietenul său ne-a salvat viaţa când vasul nostru a naufragiat la insulă.

— Dar asta nu vă sileşte să luaţi parte la crime, voi indieni liberi şi mândri – zise Farrow, liniştit.

— Sahib, ştim asta şi lucrul ne întristează, dar recunoştinţa ne sileşte să ne supunem voinţei sale. Şi noi ne vom putea întoarce în patria noastră peste o jumătate de an. Până atunci, însă, îi suntem credincioşi lui şi prietenului său.

— Foarte rău – zise căpitanul – pe de altă parte însă e frumos că se mai găsesc azi oameni recunoscători pe lume. Nădăjduiesc că ne vom înţelege bine împreună, căci, de fapt, suntem în aceeaşi situaţie. Pe noi ne sileşte forţa să servim acestui om şi prietenului său, iar pe voi vă obligă recunoştinţa.

Camarazii legaţi fură nevoiţi să stea vreo două ceasuri sub dogoarea soarelui arzător. În cele din urmă veni Roşcatul şi zise, mulţumit:

— Totul a mers bine. Submarinul a ieşit de pe stâncă. Ai oameni vrednici, domnule căpitan. Acum vasul se află în golful cel mic şi marinarii d-tale vor veni în curând încoace. Au fost cu cap şi şi-au dat seamă că orice împotrivire ar fi de prisos.

Camarazii veniră într-adevăr, în frunte cu Rindow.

— Uite-i şi pe vrednicii d-tale copii! râse Roşcatul. Cea dintâi treabă ce-o aveţi de făcut e să vă întocmiţi colibe. Cu prilejul acesta veţi putea desţeleni şi o parte a pădurii, unde veţi găsi copaci tineri cât poftiţi. Vă voi da cuţite mari şi topoare, dar să nu vă închipuiţi că le veţi putea folosi ca arme. Indienii mei, cari, vă păzesc, au arme otrăvite şi o singură zgârietură e deajuns ca să v-aducă cea mai grozavă moarte.

— Ne vom gândi la asta – răspunse căpitanul – aşadar, camarazi – se adresă el acestora – trebuie să ne supunem. Să mergem să lucrăm repede, ca să ne putem petrece noaptea sub un acoperământ.

— De altfel, vă cam plac aventurile – zise Roşcatul, râzând – poate că veţi avea parte de una, cu prilejul retezării copacilor. Indienii susţin, anume, că pe fâşia de junglă unde veţi merge acum, îşi face veacul un tigru. Se prea poate să fie aşa, dar eu nu am luat încă până acum în seamă asta.

— E aproape cu neputinţă – răspunse doctorul Bertram – de unde să-şi ia un tigru hrana pe insula asta?

— Găseşte din belşug – spuse Roşcatul – de multă vreme să fi naufragiat aici un vapor, care avea pe bord porci şi acum trăiesc în junglă cârduri de porci sălbateci. Veţi avea, deci, din când în când puţină schimbare în munca dv. De aceea i-am şi cruţat pe Indieni de asta; deşi îmi sunt recunoscători pentru că i-am salvat de la pieire, împreună cu prietenul meu, prea mult nu vroiam să-i expun.

— E foarte frumos că ne-ai hărăzit nouă asta – făcu Farrow, batjocoritor – şi un cuţit sau un topor e o armă minunată împotriva unui tigru.

— Ei da – zise Roşcatul, tot în batjocură – aveţi doar renumele unor oameni viteji. Afară de asta mai sunt şi indienii cu dv. Şi ei vor putea răpune tigrul cu săgeţile lor otrăvite.

— După ce va fi sfâşiat câţiva din noi – zise căpitanul – dar de asta nu te prea sinchiseşti d-ta.

— Fiecare om cu soarta lui! Şi acum voi pune să vi se deznoade legăturile, căci trebuie să munciţi din răsputeri.

La un semn al „Stăpânului”, câţiva indieni îi dezlegară pe camarazi. Fără voie căpitanul privi cercetător în juru-i, căci acum erau peste patruzeci de oameni, liberi, obişnuiţi cu primejdiile. Ce-ar fi să se năpustească asupra Indienilor?

Văzu însă chipurile întunecate şi hotărâte ale acestor războinici, băgă de seamă că aproape toţi îşi ţineau mâna pe plăselele pumnalelor – aşa că trebui să-şi spună c-ar fi adevărată sinucidere să se arunce, neînarmaţi, asupra acelor oameni.

— Da, da, nu-i nimic de făcut – zise Roşcatul, zâmbind – îmi închipui eu că v-ar îndemna inima acum să vă năpustiţi asupra noastră. Dar grăbiţi-vă, e chiar în interesul dv.! Veţi fi însoţiţi de patruzeci de Indieni, înarmaţi cu săgeţi. Haideţi, colo în şopronul al doilea vi se vor da cuţite şi topoare.

Camarazii porniră spre şopronul arătat. Acolo doi Indieni împărţiră cuţitele şi topoarele, dar îndată ce unul din tovarăşi lua în primire uneltele, era dus mai departe de un Indian înarmat cu arc.

Când toţi fură prevăzuţi cu câte un cuţit şi un topor, convoiul lung porni spre miazăzi, prin plantaţia bine întreţinută.

III
ÎN PĂDURE

MARŞUL ŢINU VREO TREI sferturi de ceas, apoi începu desişul, în care erau croite poteci în diferite direcţiuni.

Conducătorul indienilor era bărbatul mai în vârstă care stătuse de vorbă cu căpitanul. El arătă acum spre o potecă ce ducea către sud-vest şi zise către Farrow:

— Sahib, căpitane, trebuie s-o luaţi unul câte unul pe această potecă. Fiecare din dv. Va fi urmat de unul de-ai noştri şi la cea mai mică mişcare se va folosi de cuţit. Uite, Sahib, pumnalele noastre sunt chiar otrăvite.

Scoase de la brâu un pumnal minunat şi-l ţinu în faţa căpitanului. Farrow văzu că vârful era acoperit cu ceva galben. Răspunse:

— Bine, ne vom supune. Dar va trebui să ne ajutaţi şi voi, dacă vom fi atacaţi de vreun mistreţ, sau poate chiar de un tigru.

Indianul făcu o mutră cam posomorâtă, pe urmă zise:

— N-a făcut bine Sahib Stăpânul că vă trimite la copăceii subţiri, căci acolo trebuie să se aţie tigrul; câţiva din fraţii mei spun că au văzut urmele sale. Armele noastre lucrează încet, deşi ucid la sigur. Dar vă vom apăra cu trupurile noastre, Sahib, dacă i-o veni într-adevăr poftă stăpânului junglei să ne atace.

— Ne vom putea apăra şi noi cu topoarele – răspunse căpitanul – dar nădăjduiesc că va da bir cu fugiţii când va vedea atâţia oameni. Să mergem!

Păşi cel dintâi pe poteca îngustă. Indianul îl urmă, apoi venea George, urmat iar de un Indian, ca păzitor şi astfel se formă lungul convoi, din câte un camarad şi un indian.

Timp de o jumătate de ceas merseră pe poteca din desiş, pe urmă convoiul ajunse într-un luminiş mare pe a cărui margine opusă erau copăcei deşi, cu trunchiul gros cât două braţe omeneşti. Se părea că aceşti arbori erau sădiţi acolo de mână omenească, atât erau de deşi şi în şiruri drepte.

— O astfel de pădure n-am văzut încă – zise căpitanul către indian – copacii ăştia sunt rasamali tineri, dar foarte ciudaţi sădiţi.

Indianul aruncă priviri cam speriate spre pădure, apoi răspunse cu glas coborât:

— Da, Sahib şi eu mă gândeam că pădurea trebuie să fi fost sădită de mână omenească. Şi-mi dau cu gândul că oamenii or mai fi trăind undeva pe insulă. Uneori, noaptea, se aud sunete ciudate din partea asta a insulei. Sahib Stăpânul spune c-ar fi vântul sau valurile mării, dar nouă nu s-a părut c-am auzit cântece. Sahib, am fi tare bucuroşi dacă am putea părăsi insula asta.

Farrow vru să zâmbească la-nceput, crezând că indianul e şi el superstiţios, ca toţi din rasa lui, dar apoi îşi zise că poate tot e

ceva adevăr în presupunerea lui, căci pădurea era cu siguranţă sădită de mână omenească, poate cu vreo cincizeci de ani în urmă, judecând după mărimea copacilor. Şi de ce-ar fi fost cu neputinţă ca urmaşii acestor oameni – ba poate chiar câţiva din ei – să trăiască pe insula asta? Dacă nu se arătau însă noilor veniţi, atunci era cu putinţă să devie tovarăşi cu prizonierii. Farrow râse în sinea lui că mersese atât de departe cu nădejdile sale. Zise totuşi Indianului:

— Stăpânul vostru n-a cercetat niciodată partea asta a insulei? Şi nici voi n-o cunoaşteţi?

Pe chipul bătrânului se întipări iar o expresie de teamă când zise:

— Sahib, jungla e prea deasă aici şi noi n-am înaintat mai departe. Lui Sahib Stăpânul i-au fost deajuns plantaţiile ce le-am sădit noi până acum. Câţiva dintre noi au pătruns adânc în desiş, dar au fost nevoiţi să se înapoieze, căci o mlaştină mare, peste care nimeni nu poate trece, merge dea curmezişul insulei şi taie partea de sud. Am încercat şi cu bărcile să debarcăm pe coasta de miazăzi dar n-am izbutit s-ajungem în grozavul desiş de mărăcini.

Căpitanul privi îngândurat pădurea. Care va să zică tot era cu putinţă să trăiască oameni îndărătul mlaştinii. Trebuia să încerce a se pune în legătură cu ei, dar pentru asta mai era nevoie să treacă timp.

— Ei, de vreme ce mlaştina nu poate fi străbătută, nu ne priveşte pe noi – zise el – acum să începem însă cu lucrul nostru, altminteri nu mai sfârşim azi. În orice caz colibele n-o să le putem face până diseară, căci până să fi tăiat copacii trebuitori şi să-i fi transportat la plantaţie, se întunecă. Afară de asta va trebui să facem şi câteva pauze pentru mâncare. Aşa dar, la lucru, camarazi!

Camarazii străbătură luminişul, urmaţi de paznici lor.

George mergea între tatăl său şi Petre. Şopti căpitanului:

— N-am putea oare să fugim peste mlaştină? În felul acesta am fi în siguranţă deoarece nu cred ca indienii să cuteze să ne urmeze. Par să se teamă ei de ceva.

— Impresia asta o am şi eu – răspunse căpitanul, tot în şoaptă – dar dacă vom izbuti, ce se va-ntâmpla cu biata fată? Roşcatul o va ucide cu siguranţă, căci se teme că-l vom trăda dacă vom scăpa din ghearele lui.

— Aşa e, nu m-am gândit la asta – spuse tânărul – şi-apoi, are în mâinile sale „Dox”-ul nostru, pe care cu siguranţă că-l va zvârli în aer, din răzbunare. Proastă situaţie, oricum ai lua-o.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul.

Ajunseră la pădure. George se opri brusc şi, arătând spre pământ, zise:

— Uite dovada că „Stăpânul junglei” îşi face veacul pe aici. Şi trebuie să fie unul mare de tot.

O labă uriaşă de tigru se întipărise într-un loc moale al terenului. Părea proaspătă, numai de câteva ceasuri.

— Frumoasă vecinătate – zise căpitanul, privind cercetător desişul – să sperăm că nu-l vom trezi din somn când vom reteza copacii.

Indianul bătrân se apropiase şi zise şovăitor:

— Sahib căpitan, e poate mai bine să ne întoarcem. Până acum nu ştiam atât de hotărât că „el" trăieşte aici… Voi spune acum stăpânului ca să-l împuşte.

— Nu cred că vrea asta – spuse căpitanul – trebuie să-i venim noi de hac, dacă va fi să atace. Cred însă că tigrul o va lua la sănătoasa când va vedea atâţia oameni aici. Aha, uite şi urme de mistreţi… aşadar nu prea duce lipsă de hrană şi în cazul acesta n-o să ne atace el numai de dragul de a ne ucide. Haideţi, camarazi, dar fiţi cu băgare de seamă!

Căpitanul ridică toporul şi-l lăsă să cadă pe unul din trunchiurile subţiri. Camarazii făcură asemenea şi în curând pădurea răsuna de loviturile de topoare.

Se scurse astfel vreun ceas. Tăiaseră vreo sută de copaci pe care îi târâseră în luminiş. Acum făcură o mică pauză, căci munca sub soarele arzător îi obosea.

Petre se sprijini pe toporu-i lung şi zise, râzând:

— Păi dac-am lucra tot aşa, atunci se poate să mai căpătăm încă azi un acoperământ deasupra capului.

Deodată, un sunet îl făcu să tresară cu putere. Fulgerător ridică toporul. Căpitanul şi George, care stăteau lângă ei, ridicară şi ei topoarele şi-şi aţintiră privirea asupra unui tufiş des, din care se auzise sunetul.

Era un grohăit puternic şi ameninţător şi, în clipa următoare, înainte ca indienii speriaţi să-şi poată ridica arcurile, o namilă neagră dădu buzna dintre crengile trosnind.

Era un mistreţ uriaş, care se repezi îndată la Petre, cel mai apropiat de el.

Uriaşul se dădu iute în lături, apoi repezi toporul, dar mistreţul se azvârli şi el în lături, lovitura de topor dădu greş şi Petre se poticni din pricina aceasta. Căzu în genunchi şi fiara se şi repezi la el.

George văzu primejdia şi, cât ai clipi din ochi, zvârli toporul în dihanie. Aceasta scoase un grohăit de durere şi începu să se zvârcolească. Prin mişcarea bruscă smulse din mâna lui George toporul, care căzu lângă el. Tânărul se afla acum în mare primejdie. Ca o furtună se năpusti dihania la el; căpitanul scoase un ţipăt de spaimă, dar George era cu ochii-n patru.

Când capul uriaş al mistreţului se răsuci sălbatec, George sări în sus cu disperare. Săritura asta îi salvă viaţa, căci mistreţul o zbughi pe sub dânsul, atingându-i tălpile.

Animalul rămase câteva clipe înmărmurit, când văzu victima dispărând atât de brusc. Şi de acest scurt răgaz se folosi indianul

ca să sloboadă o săgeată. Arma otrăvită pătrunse adânc în blana neagră a mistreţului, care se năpusti acum spre noul potrivnic, grohăind de durere şi furie.

Dar George pusese iar mâna pe topor, îl ridică şi-l zvârli cu toată puterea în mistreţ şi acesta dădu iar buzna spre George.

— Repede în lături, domnule George! gâfâi Petre, care se ridicase.

Dar George şi scosese cuţitul şi-l aştepta liniştit pe grozavul său duşman. Şi, când mistreţul trecu la un pas de dânsul, izbi cu toată puterea. Cuţitul se înfipse până-n plăsele în umărul stâng al dihaniei.

Ca lovit de trăsnet animalul se prăbuşi la pământ, cu inima străpunsă şi rămase nemişcat.

— Tii, domnule George – exclamă Petre – asta zic şi eu c-a fost lovitură! Ei, acum avem cel puţin o fripturică mai ca lumea, pe care o putem găti chiar aici în luminiş.

Indienii priviră cu admiraţie la camarazi, care după primejdia grozavă prin care trecuseră glumeau iarăşi. Doctorul, care se apropiă acum, se uită lung la animalul răpus şi zise:

— Ăsta e un exemplar în floarea vârstei şi va fi foarte gustos dacă-l vom frige în frigare, în propria lui grăsime. Dar ia spune – se adresă indianului – otrava din săgeată nu strică ea carnea?

Bătrânul părea să aibă oarecare cultură, căci răspunse imediat:

— Nu Sahib, otrava are efect numai în sânge, pe câtă vreme în stomac e cu totul nevătămătoare.

— Păi atunci să nu mai pierdem vremea şi să-l jupuim – zise doctorul – cred că o să ne ajungă din belşug la toţi câţi suntem aici.

Camarazii se puseră pe treabă, jupuiră mistreţul de piele şi-l tăiară în bucăţi. Indienii făcuseră câteva gropi pentru foc şi în curând sfârâiau în friguri de lemn bucăţele de carne din care picura grăsimea.

În vremea asta doctorul Bertram se dusese în inspecţie pe marginea pădurii şi deodată strigă:

— Minunat, fructele astea de aici sunt cât se poate de bune la gust, aproape că înlocuiesc pâinea.

Curând camarazii stăteau veseli în jurul fripturii, în vreme ce indienii nu-ncetau să privească cu sfială şi respect la George şi Petre. Un vânticel uşor ducea în pădure mirosul cărnii fripte şi deodată tânărul zise, râzând:

— Dacă o ajunge la nasul tigrului mirosul fripturii ăsteia, te pomeneşti că vine încoace.

La auzul acestor cuvinte indienii fură străbătuţi de un fior de groază. Toţi se-ntoarseră spre un anumit loc al pădurii şi îşi ridicară arcurile. Şi camarazii săriră repede în picioare când priviră şi ei într-acolo, iar Petre scrâşni printre dinţi: „Drace!” – căci la o depărtare de vreo treizeci de metri numai stătea un tigru uriaş şi privea liniştit de tot la mulţimea de oameni.

— Spune oamenilor d-tale să nu tragă! zise căpitanul către bătrânul indian, care trecu îndată mai departe porunca aceasta.

Aşa se şi cuvenea, căci tigrul părea că n-are de gând să atace şi poate că văzând atâţia oameni stând nemişcaţi se va hotărî să se-ntoarcă în ascunzătoarea lui.

— Ce păcat că n-am pistolul meu! oftă George. E un exemplar minunat ăsta de aici.

Când se uită însă cu mai multă luare aminte la fiară, zise:

— Ciudat! Dihania asta nu pare deloc mirată că vede atâţia oameni aici, ca şi cum ar fi obişnuită. Doctore, cum îţi explici asta?

— Singura explicaţie ar fi că tigrul o fi fost cândva îmblânzit – răspunse Bertram – sau… mai este şi acum.

— Ei aş! exclamă căpitanul.

Se scurseră câteva minute într-o încordare de nedescris. Camarazii şi indienii stăteau nemişcaţi şi priveau ţintă la tigru care, ca şi ei, nu se clintea deloc şi se uita la dânşii cu ochii-i scânteietori.

Deodată, însă, căscă tare, descoperindu-şi colţii grozavi. Apoi începu să-şi rotească în cerc coada, un semn că avea de gând, poate, să dea atacul.

Dar în aceeaşi clipă se auzi, în adâncul desişului, ca un sunet de corn. Neliniştit, tigrul îşi întoarse capul spre desiş, apoi, când sunetul se repetă, intră brusc în cel mai apropiat tufiş, lăsându-i pe toţi uluiţi.

— Hm, asta e cea mai bună dovadă că tigrul e îmblânzit – spuse doctorul – şi pe de altă parte mai avem dovada că pe aici trebuie să trăiască neapărat oameni, cel puţin unul, de care ascultă tigrul acesta.

Indienii îşi aruncară priviri speriate. Se părea că nu prea se simt la largul lor în luminişul acesta.

— Sahib căpitan – zise şeful lor, încetişor – n-ar fi mai bine să ne-ntoarcem? Voi spune stăpânului că nu trebuie să rămânem aici.

— Pentru ce? întrebă Farrow, râzând. Numai pentru că se află un tigru în apropiere? Ai văzut doar că n-are de gând să ne facă nici un rău, aşa că o să-l lăsăm şi noi în pace.

După aceea se-ntoarse spre camarazi şi adăugă:

— La lucru, băieţi, căci mai avem mult de făcut şi peste patru ceasuri se înnoptează. Timp de un ceas vom mai tăia copaci, apoi vom începe să-i transportăm la plantaţie.

IV
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

VREME DE O JUMĂTATE DE CEAS munciră din răsputeri. Petre şi George o luaseră înaintea celorlalţi şi dădură acum de un brâu de pădure, lat de vreo douăzeci de metri.

Abia îndărătul acestui brâu începeau iarăşi copacii tineri de rasamal.

— Să trecem dincolo – întrebă George – sau să urmărim a tăia aici pe de lături?

— Eu aş fi de părere să rămânem aici – răspunse Uriaşul – căci desişul dinaintea noastră e atât de încâlcit încât cu greu ne-am putea croi drum printr-însul. Ia te uită ce de scaieţi! Ne-am jupui toată pielea de pe mâini şi braţe dac-am trece prin mărăciniş. Aşa desiş, zău că n-am mai văzut!

— Ai dreptate, Petre – încuviinţă George – n-am băgat de seamă asta în primul moment. Zău aşa, nici eu n-am mai văzut scaieţi ca ăştia. Şi pe aici să fi trecut Indienii? Ei aşi! Asta pare cu neputinţă. Dar se poate ca în alt loc să fie mai lesne.

— Ce zici, domnule George, nu s-ar părea că şi desişul acesta de scaieţi e făcut de mână omenească? Poate că în pădurea dindărătul lui se ascunde vreo taină pe care vor s-o apere prin meterezul acesta.

George, care ridicase toporul să reteze un copac, îl lăsă deodată în jos şi privi surprins spre partea cealaltă.

— Într-adevăr, Petre – murmură el apoi – s-ar putea să ai dreptate. Asta m-ar îndemna să-mi croiesc un drum dincolo – poate că astfel găsim salvarea.

Căpitanul, care se apropiase pe nesimţite de ei şi auzise ultima parte a convorbirii, zise deodată:

— Nu vorbiţi atât de tare despre asta, căci şeful paznicilor noştri pricepe engleza şi nu e nevoie să ştie că ne gândim la fugă. Dar se pare că Petre are într-adevăr dreptate – aş pune mâna-n foc că desişul acesta de scaieţi e sădit de mână omenească. Azi e prea târziu, mâine însă vom căuta să ne croim o potecă dincolo, oricât ar fi de greu. Sst, vine Indianul! Să ne facem că lucrăm.

Păşiră cu toţii spre un grup apropiat de copaci şi George şopti:

— Tată, să tăiem copăceii în aşa fel încât să cadă de-a dreptul în desişul de scaieţi. Astfel vom avea un început de potecă.

— Foarte bine – încuviinţă căpitanul – aşa vom face.

Începură să lovească cu topoarele la rădăcina copacilor şi peste puţin timp aceştia căzură în desiş. George privi cu mulţumire la spărtură largă făcută de trunchiuri, apoi, însă, sări fără voie un pas înapoi, căci de sub copaci se auzi răgetul furios şi speriat al unui tigru. Şi în clipa următoare tot desişul începu să se cutremure.

Se vede că fiara sărise sub vreo tufă şi când cele trei trunchiuri retezate căzuseră peste ea scaieţii o prinseseră ca într-o cuşcă, de

jur-împrejur. Ba se putea ca vreunul din copaci s-o şi fi rănit.

După câteva clipe căpăţâna uriaşă a fiarei ieşi la iveală dintre scaieţi, răgind şi pufăind neîncetat.

— Ăsta e alt tigru şi nu pare deloc îmblânzit – spuse George.

Şi aşa şi era, după cum se-ncredinţară imediat căpitanul şi Petre. Avea dungi mai late şi mai negre, apoi era mai mare şi părea şi mai sălbatec decât celălalt.

— Nu trebuie să-l lăsăm să iasă de acolo! strigă Petre şi se repezi înainte, cu toporul ridicat.

George îl urmă îndată şi nu dădu nici o atenţie Indianului care le strigă să stea locului, deoarece ei puteau răpune mai lesne fiara cu săgeţile lor înveninate.

Petre şi ajunsese în dreptul tigrului şi lăsă toporul greu să cadă în jos. Dar trunchiurile netede pe care se afla îl făcură să alunece, tăişul ascuţit atinse numai capul dihaniei, Uriaşul căzu şi tigrul, izbutind să-şi libereze una din labe, zvârli toporul din mâna lui Petre.

Una din loviturile fiarei trebuia să-l nimicească pe Uriaş, care căzuse atât de rău între scaieţi încât nu se putu scula îndată.

Dar George era la datorie. Fiindu-i mai lesne să-şi ţină echilibrul pe trunchiurile netede, se feri cu dibăcie de laba tigrului, apoi izbi cu toporul în căpăţâna acestuia.

Tăişul ascuţit pătrunse adânc în creierul fiarei care răgi grozav. Se zvârcoli printre scaieţi şi, în cele din urmă, rămase întinsă lângă capul lui Petre.

Răsuflând uşurat Uriaşul se eliberă dintre scaieţi şi întinse lui George mâna, recunoscător:

— Domnule George, eram la un pas de moarte – zise el, din inimă – îţi mulţumesc că m-ai salvat. Credeam că m-am şi dus pe copcă….

— Vorbeşti copilării Petre – zise tânărul – n-a fost chiar atât de rău şi ajutorul meu era ceva de la sine înţeles. Dar a fost ceva într-adevăr interesant, zău aşa! Şi acum să ne apucăm să îndepărtăm copacii şi scaieţii, căci ţiu neapărat să am blana acestui tigru. Cred că nici un om n-a izbutit încă până-n ziua de azi să ucidă cu toporul o astfel de fiară.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul – numai tu ai fost în stare, băiete. Ei, camarazi, puneţi mâna cu toţi să tragem copacii de aici!

Nu era deloc o muncă uşoară să scoată leşul tigrului şi, după cum prevăzuse Petre, mulţi camarazi se aleseră cu zgârieturi venind în atingere cu scaieţii. În cele din urmă, însă, izbutiră să scoată afară trupul greu al fiarei.

Din pricina dungilor întunecate, blana lui părea aproape neagră şi George zise cu mulţumire:

— Am pus mâna într-adevăr pe un trofeu minunat.

Îşi plimbă degetele pe deasupra minunatei blăni şi scoţând o exclamaţi, zise:

— Tigrul are o zgardă, care e însă ascunsă cu totul de părul lui lung. Chestia devine şi mai interesantă.

Dădu repede în lături firele lungi de păr şi camarazii zăriră acum un cerc lat care părea a fi din aur. N-avea încuietoare şi se părea că fusese petrecut peste capul tigrului când era pui, sau poate îi fusese lipit.

Petre izbuti să-l aţie cu cuţitul său ascuţit şi i-l dădu lui George, care-l examină cu luare-aminte. Diferitele semne indiene erau zgâriate în aur şi într-un loc se părea că e săpat un nume.

Doctorul studia cu interes semnele, apoi zise:

— Ăsta înseamnă „Nadir", dragă George şi probabil c-o fi numele tigrului.

— Ciudat! făcu George, pe gânduri. Îmi face impresia că a fost ceva predestinat să ucidem tocmai pe tigrul acesta primejdios, care pare să fie un aşa zis „man-eater", adică un omorâtor de oameni. Să vezi tată, că asta o fi spre binele nostru.

Vorbise încet, ca să nu fie auzit de indieni, care se ţineau, totuşi la distanţă respectabilă. Căpitanul îşi îndreptă privirile spre desişul de mărăcini al pădurii celeilalte şi zise:

— Se prea poate să facem acolo vreo descoperire importantă. Dar acum jupuiţi voi repede tigrul, Petre şi Kard – iar noi vom târî copăceii în luminiş. Am luat destui pentru astăzi şi mai avem mult de lucru, căci nu va fi atât de uşor să transportăm trunchiurile la plantaţie.

Munca reîncepu. De două ori trebuiră să facă drumul la plantaţie ca să ducă acolo copacii. Roşcatul făcu o mutră mirată când văzu grămada aceea mare şi zise:

— Dacă veţi fi şi mâine tot atât de harnici, veţi avea destule trunchiuri şi veţi putea începe să construiţi colibele. Pentru azi e prea târziu… Drace – se întrerupse el – aţi adus o blană de tigru şi o căpăţână de mistreţ? V-aţi întâlnit cu fiarele astea şi nici nu v-au rănit?

Indianul cel bătrân păşi înainte şi istorisi cu belşug de amănunte cele două lupte. Roşcatul îl măsură pe George cu priviri de admiraţie, apoi zise, cu respect:

— Felicitările mele, tinere, tatăl d-tale poate fi mândru că are un astfel de fecior. N-am auzit până acum ca să doboare cineva un tigru cu toporul. Dar ia spune, domnule căpitan, ce zici d-ta de cel dintâi tigru şi de sunetele alea ciudate care-l fac să se-ntoarcă? Să fi trăind oameni colo devale, la capătul de sud la insulei? Copacii tăiaţi de dv. îmi fac impresia c-ar fi sădiţi.

— Se prea poate ca în urmă cu vreo cincizeci de ani sau mai mult, să fi trăit pe aici oameni care ai sădit rasamali, căci cam vârsta asta o au copacii. Şi e posibil să mai existe urmaşi, cărora să le aparţină şi tigrul acela blând, pe care l-am văzut întâi. Dar indianul d-tale mi-a povestit că o mlaştină mare face cu neputinţă de cercetat partea asta a insulei, aşa că nici oamenii de acolo nu pot veni încoace.

— Dar tigrul cum a venit? întrebă Roşcatul.

— Unui tigru îi va fi cu putinţă, să treacă mlaştina – răspunse Farrow – dar pentru un om o fi imposibil. Şi chiar de-ar fi cu putinţă, ce le strică lor dacă trăiesc aici câţiva indieni? Părerea mea e că d-ta te afli aici, de cel puţin un an şi jumătate, atât cât mă pricep eu la plantaţii.

— Întocmai – încuviinţă Roşcatul – acum un an şi jumătate am început cu douăzeci de lucrători, apoi acum un an am găsit ajutoare bine venite în ceilalţi Indieni naufragiaţi aici şi care mi-au sporit plantaţia. Şi ca să ne-ntoarcem la oamenii de dincolo de mlaştină, da, ai dreptate; dacă în tot timpul acesta n-am fost supărat cu nimic, cred că voi avea linişte şi în jumătatea de an cât am de gând să stau pe insulă. La noapte veţi putea dormi în şopronul acela din stânga, ca să aveţi cel puţin un acoperământ, până vă veţi construi colibele, căci nopţile sunt cam răcoroase la noi. Ţin să vă spun că nu vom pune sentinele, deoarece indienii mei au şi ei nevoie de somn. Ştiţi că o ţin ca ostatecă pe tânăra fată, ea stă bine în bungalowul meu şi o voi ucide îndată ce unul din voi va fugi. Şi să nu încercaţi să pătrundeţi pe ascuns în casa mea, fiindcă am acolo diferite instalaţii care vă vor veni de hac. De altfel, cred că v-aţi vârât minţile la cap.

— Fireşte ne-am dat seama că ne-ar reuşi fuga – încuviinţă căpitanul – dar că prin aceasta am primejdui-o pe tânăra fată. Ce părere am eu despre planul d-tale de a te căsători cu biata fată, cred că nu e nevoie să-ţi spun. Încercarea ei de a fugi, dovedeşte lămurit cât de puţin e ea înţeleasă cu o astfel de căsătorie. Dar chestia aceasta trebuie s-o împaci d-ta cu propria d-tale conştiinţă. Roşcatul se posomorî, dădu apoi din umeri şi răspunse:

— Păi asta şi fac. Mary trebuie să devină soaţa mea, căci odată cu ea capăt o plantaţie respectabilă. Nu mă abat de la ţinta mea şi nu mă dau în lături de la nici un mijloc, după cum aţi avut prilejul să vedeţi. Acum, indienii vă vor aduce cina, apoi veţi putea face ceea ce poftiţi.

Dădu câteva porunci indienilor, se-ntoarse şi intră în bungalowul său. Camarazii priveau cu necaz după el, pe urmă George zise încet:

— Tată, trebuie neapărat s-o scăpăm pe biata fată de la soarta aceasta. Eu unul m-aş duce chiar în noaptea asta la capătul de sud al insulei, ca să-ncerc să mă pun în legătură cu oamenii care cu siguranţă că trăiesc acolo. Tu ce zici?

— Nu, George – răspunse căpitanul – aşteaptă până mâine, până vom fi străbătut desişul de scaieţi. Vom întâmpina greutăţi mari ca s-o eliberăm pe biata fată.

— Da, asta e într-adevăr arma lui cea mai puternică – încuviinţă tânărul – şi, după cât se pare, el îşi va îndeplini ameninţările şi o va ucide. Trebuie deci să găsim altă cale.

Indienii aduseră mâncare din belşug şi camarazii înfulecară cu poftă, după munca grea de peste zi. Apoi merseră în şopron şi găsiră acolo pregătite culcuşuri moi din frunziş.

Deşi noaptea se arăta a fi friguroasă, ei lăsară totuşi uşa deschisă, căci vroiau să aibă aer curat. Obosiţi de muncă se culcară şi adormiră îndată.

Să fi trecut câteva ceasuri, când George, care domnea lângă tatăl său şi Rindow, aproape de uşă se trezi. Cu simţurile-i ascuţite. Îşi dăduse seama chiar în somn că în încăpere se afla ceva străin, primejdios. Şi probabil că acelaşi lucru îl simţiră atât căpitanul cât şi Petre, căci şi ei se mişcară. George ridică încetinel capul şi se uită spre uşă. Un miros ciudat şi tare îi izbi nările şi inima începu să-i bată mai puternic.

Cunoştea bine duhoarea aceasta de tigru. Nu putea fi de la blana fiarei pe care o răpusese, căci aceasta atârna de partea cealaltă a şopronului.

Ochii săi se desprinseră încetişor cu întunericul. Prin uşa deschisă văzu cerul smălţat cu stele, dar luna părea ascunsă îndărătul unor nori groşi.

Deodată George tresări speriat şi în aceeaşi clipă tatăl său şi Petre scoaseră strigăte de groază, căci în dreptunghiul uşii se ivise o umbră care rămase nemişcată – umbra unui tigru, ai cărui ochi luceau sinistru în întuneric.

— Dumnezeule şi noi n-avem nici o armă, şopti Petre, cu spaimă. Ce ne facem acum?

— Să nu ne mişcăm! răspunse căpitanul. Drace, uite-l că vine!

Fiara se strecură binişor înăuntru. Se opri lângă George, care putea auzi acum lămurit respiraţia fiarei.

Tânărul fu străbătut de fiorul morţii, când deodată prinse un sunet ciudat. Tigrul începu să „toarcă", întocmai ca un cotoii, numai ceva mai tare, cum era şi firesc. Acum se apropiă şi mai mult de culcuşul lui George şi începu să-l lovească încetişor cu botul pe tânărul înlemnit de spaimă.

Acesta pricepu cum stăteau lucrurile şi zise în şoaptă:

— Tată, trebuie să fie un tigru îmblânzit, probabil acela pe care l-am văzut mai întâi azi. Să vezi că l-a trimis omul acela misterios, care l-a chemat înapoi cu sunetele acelea ciudate Cu siguranţă că are vreo solie pentru noi. Voi cuteza să-l ating.

Şi George şi întinse mâna, pe care o puse pe căpăţâna uriaşă a fiarei. Tigrul se lăsă mângâiat în voie şi începu să toarcă şi mai tare.

— Da, tată, e blând – zise George, cu bucurie – o fi având şi el o zgardă de care o fi prinsă o solie.

Tânărul pipăi grumazul tigrului şi găsi, într-adevăr, cercul, de care era legat cu fire de rotang o bucată de scoarţă de copac. O desprinse cu băgare de seamă şi tigrul se dădu îndată înapoi, rămânând în uşă. Ochii-i scânteietori erau aţintiţi spre George, cu blândeţe.

— Petre, dă-mi chibriturile tale, am găsit aici o solie – zise tânărul – trezeşte-l pe doctor să ne-o citească.

— Sunt treaz – se auzi glasul lui Bertram – nu cred ca vreunul din noi să mai doarmă.

Un murmur slab în toată încăperea dovedea că toţi camarazii se treziseră.

Medicul luă bucata de scoarţă, aprinse un chibrit după altul şi peste puţin zise:

— Da, e zgâriată o solie pe această scoarţă. E scrisă în hindusă şi spune că unii din noi să urmeze tigrul. Cred că va fi spre binele nostru dacă o vom face. Acum se pune întrebarea cine merge?

— Mie mi-a fost trimisă solia – se grăbi să spună George – aşa că mă duc eu.

— Atunci vin şi eu – spuse Petre.

— Dar eu va trebui să fac pe tălmaciul – adăugă doctorul.

— În cazul acesta ne ducem noi patru – hotărî căpitanul – e surprinzător cât de bine e dresat tigrul – uite cum ne aşteaptă!

Cei patru camarazi se ridicară binişor şi păşiră spre uşă. Firește că George porni înfrunte şi luă tigrul de zgardă, iar acesta se puse imediat în mişcare.

V
SALVAŢI!

CIUDATUL VIZITATOR îi conduse pe cei patru camarazi drept spre miazăzi. Ajunseră iarăşi în luminişul unde răpuseseră mistreţul şi unde zăriseră pentru întâia oară tigrul.

Animalul coti însă de aici pe altă potecă, ce ducea mai mult spre sud-est. Şi peste puţin camarazii se aflau pe malul mlaştinii despre care indienii spuseseră că nu poate fi trecută. Dar tigrul, după ce mersese o bucată de-a lungul apei tulburi şi acoperită cu plante acvatice, intră deodată de-a dreptul în apă. Mergea acum încet, astfel încât că, George avu răgaz să dibuiască fundul. Cei trei camarazi îl urmară şi animalul îi duse pe un vad ce se afla cam la zece centimetri sub oglinda apei şi care şerpuia prin mlaştina ce avea o lăţime de vreun kilometru.

Toţi patru răsuflară uşuraţi, totuşi, când simţiră pământul sub picioare. Acum începea iarăşi desişul, prin care ducea o potecă îngustă. Cam vreo jumătate de ceas urmară fiara pe poteca asta, apoi se făcu un luminiş înaintea lor, pe care văzură ruinele unei clădiri uriaşe.

Vreo douăzeci de indieni în veşminte albe stăteau tăcuţi înaintea acestor ruine; unul se desprinse din rândurile lor şi veni încet în întâmpinarea camarazilor. Era un bătrân cu barba albă, care se înclină în tăcere, apoi zise într-o englezească fără cusur:

— Sahibi, am băgat de seamă că aţi fost luaţi prizonieri pe insulă. Am observat şi lupta dv. vitează cu mistreţul şi cu Nadir, tigrul, care mi-a fugit acum o jumătate de an şi s-a sălbăticit. Unor astfel de bărbaţi zeii le sunt binevoitori, de aceea vreau să vă ajut pe cât îmi stă în putinţă.

— Îţi mulţumesc, părinte – răspunse căpitanul, cu respect – am avea nevoie de ajutor, dar deocamdată nu trebuie să părăsim insula.

Povesti bătrânului ce li se întâmplase şi când pomeni că nu putem întreprinde nimic, ca să n-o primejduim pe tânăra fată, indianul dădu din cap şi zise:

— Sahib, trebuie s-o eliberaţi pe fată şi nu va fi atât de greu după cum credeţi, căci sunteţi cei mai viteji bărbaţi pe care i-am văzut în viaţa mea. L-am observat adesea pe Sahibul acela roşcovan, fără ca el, sau compatrioţii mei, care servesc din recunoştinţă, să bage de seamă asta. Mai ştiu că el îşi apără bungalowul cu capcană, pe care le-a pus numai la uşi şi ferestre. A uitat însă că locuinţa lui are un acoperiş subţire, trunchiurile despicate de copaci fiind numai aşezate pe deasupra şi îngreuiate cu bolovani. Nu va fi greu, deci s-o eliberaţi pe tânăra fată de acolo. După aceea va trebui să veniţi cu dânsa încoace, căci ar fi prea primejdios s-o transportaţi pe vasul dv. Tigrul meu Bonga vă va conduce iar şi vă va ocroti, va veni în fiecare noapte la dv., până veţi izbuti să vă eliberaţi; câţiva din cei mai curajoşi dintre

dv. Vor trebui să aducă submarinul… lucrul acesta va fi primejdios, căci vasul e păzit, dar ştiu că veţi izbuti. După aceea vasul să vie aici pe coasta de sud şi eu vă voi conduce la ţărm, într-un loc unde vă veţi putea îmbarca lesne.

— Îţi mulţumesc, părinte – zise odată căpitanul – în noaptea următoare vom încerca s-o eliberăm pe fată. Dar te rog, să-mi spui cine eşti d-ta şi ce faceţi pe insula asta părăsită?

— Asta n-o spun – zise bătrânul, cu oarecare tristeţe – am fost nevoit să fug pentru că m-am ridicat împotriva stăpânirii engleze. Împreună cu câţiva credincioşi am debarcat acum cincizeci de ani pe insula asta, unde avem linişte şi suntem în siguranţă. Acum mergeţi înapoi – urmă bătrânul – drumul e lung şi greu. Mâine, două ceasuri după apusul soarelui, Bonga va fi iarăşi la voi. Zeii să vă fie de ajutor!

Când fură înapoi, cei patru trebuiră să povestească totul camarazilor. Rindow zise imediat:

— Căpitane, te rog să-mi îngădui ca, împreună cu câţiva camarazi să scot vasul din fluviu. Îndată ce vom fi pe punte, orice primejdie e trecută.

— Fireşte că mă întovărăşesc şi eu la asta – zise George – mai întâi însă voi lua parte la eliberarea fetei. Marşul la bătrânul misterios nu mai prezintă apoi primejdii.

A doua zi dimineaţa ni se dădu de mâncare. Apoi merseră cu paznicii lor în desiş ca să taie copaci. Nu se obosiră prea mult, de data asta, ci retezară numai atâţia arbori cât Roşcatul să nu intre la bănuială.

Cu două ceasuri înainte de a apune soarele transportară buştenii la plantaţie şi „Stăpânul” zise, râzând:

— Mi-am închipuit eu îndată că azi nu veţi munci atât de mult. Dar nu face nimic, încetul cu încetul o să vă obişnuiţi. Să vă mai spun acum că a venit prietenul meu cu bricul lui şi va rămâne aici peste noapte. El e unchiul logodnicei mele şi din faptul acesta puteţi vedea că familia nu e împotriva căsătoriei plănuite.

Vestea asta nu prea era plăcută camarazilor, deoarece acum aveau pe cap încă un supraveghetor. Se liniştiră însă când Roşcatul pomeni, în treacăt, că numai unchiul va dormi în casă, în vreme ce echipajul va rămâne pe bric, care se afla pe coasta de apus.

În cele din urmă se lăsă întunericul. Atâta vreme cât se simţiră observaţi de indieni şi de Roşcat, camarazii se prefăcură foarte obosiţi, astfel că nu bătu la ochi faptul că se retraseră îndată în „dormitorul” lor.

Greu trecu însă vremea pentru ei până când inteligentul Bonga se ivi iarăşi ca o umbră. Dar era prea devreme încă pentru a întreprinde eliberarea fetei. Mai aşteptară aproape două ceasuri, în care timp tigrul se aşezase liniştit lângă culcuşul lui George. Se mişcă de acolo abia când tânărul se ridică încetişor şi şopti:

— Tată, cred că a sosit timpul.

Căpitanul şi Petre se ridicară de asemenea. Numai ei trei vroiau să înfăptuiască planul atât de greu.

Însoţiţi de tigru se târâră spre bungalow. Din fericire noaptea era foarte întunecoasă, astfel că ajunseră neobservaţi la colţul din stânga al clădirii. Ochii ageri ai lui Petre care observaseră bungalowul înainte de apusul soarelui, descoperiseră acolo o mică spărtură în acoperiş. Şi pe stâlpul din colţ camarazii se puteau căţăra uşor sus.

Petre făcu cel dintâi treaba aceasta. El îşi luase sarcina să lărgească spărtura din acoperiş, ca să se poată strecura în casă. Se căţără cu multă băgare de seamă şi George, care stătea pe marginea pridvorului ce înconjura casa, ca să-i ia din mână trunchiurile şi bolovanii, nu auzi nici un zgomot, deşi Uriaşul lucra foarte repede.

Tânărul, la rândul său, le înmâna căpitanului, care le aşeza la pământ. În cele din urmă Petre dădu de veste că deschizătura e deajuns de mare. George îl vesti îndată pe tatăl său despre asta, apoi se săltă uşurel pe acoperiş. Curând după aceea fu şi căpitanul lângă dânsul.

Petre făcuse o spărtură destul de mare şi acum îşi aplecă urechea, ca să asculte. Apoi şopti:

— Domnule căpitan, aici jos pare să doarmă un om. Şi cred că e un bărbat.

Farrow şi George ascultară răsuflarea grea a unui bărbat. Se înţeleseră ca George să fie lăsat jos întâi de către Petre, apoi căpitanul, pentru ca după aceea să poată amândoi lua în primire de Uriaş.

Totul se făcu întocmai şi atât de încet încât omul care domnea nici nu se clinti. Petre se târî încetişor spre culcuş. Când fu acolo, şuieră uşor. Căpitanul şi George aprinseră îndată chibrituri şi imediat Petre cuprinse cu stânga beregata Roşcatului, care deschise ochii în aceeaşi clipă, în vreme ce cu pumnul drept îi aplică o lovitură puternică în tâmplă.

Omul se cutremură doar din tot trupul, apoi rămase nemişcat. Dar Petre nu se mulţumi cu atât. El scoase din buzunar o sfoară subţire dar foarte trainică, din care avea totdeauna la dânsul un ghemuleţ şi-l legă fedeleş pe omul leşinat. Îi vârî pe urmă în gură un căluş, pe care i-l prinse cu o sfoară în jurul capului.

În vremea asta George luminase prin încăpere şi descoperise într-un ungher toate armele, precum şi granatele cu gaze, care le fuseseră luate. Scoase îndată brâul său, al căpitanului şi al lui Petre şi cu un simţământ de uşurare cei trei camarazi şi le încinseră în jurul mijlocului. Acum puteau spune că erau aproape siguri de izbândă.

Deschiseră încet uşa şi ajunseră într-o odaie unde-i întâmpină sforăituri zgomotoase. Trebuia să fie James Longfield, ticălosul unchi al bietei fete.

Petre aprinse un chibrit, se apropiă de culcuş şi, încredinţându-se că era chiar englezul, îl izbi cu putere în tâmplă, apoi îl legă zdravăn.

Cercetară apoi celelalte încăperi ale bungalowului, cu băgare de seamă şi până în cele din urmă găsiră pe fată într-o încăpere zăvorâtă pe dinafară. Avură mult de furcă până s-o încredinţeze că veniseră s-o salveze. Căpitanul o rugă stăruitor să se liniştească.

Fata se dovedi a fi vitează şi hotărâtă. Ea arătă camarazilor diferitele capcane instalate de omul cu părul roşu şi, după ce le stricară, camarazii putură părăsi casa pe uşă, împreună cu fata. Căpitanul fu nevoit s-o liniştească iarăşi, când Bonga se ridică deodată. Dându-şi apoi seamă că nu e nici o primejdie, ea începu chiar să mângâie fiara. George alergă la şopron şi dădu de veste camarazilor. Parte din ei se furişară imediat în bungalow şi aduseră brâurile cu arme.

Acum camarazii se despărţiră. George se duse cu echipa care avea sarcina primejdioasă s-o şteargă cu submarinul. Căpitanul vroia să mai rămână câtva timp la şopron, ca să poată interveni într-un fel oarecare dacă se va ajunge la o luptă. Se înţeleseră ca, dacă izbuteau să ajungă cu bine la submarin, să înalţe o rachetă luminoasă îndată ce vor fi pornit pe fluviu în jos. Atunci căpitanul cu oamenii săi şi cu fata vor pleca îndată.

Fireşte că George mergea în frunte. Îndărătul lui venea Rindow, apoi urmau Petre şi Hagen şi încă zece oamenilor din echipaj.

Pretutindeni domnea linişte mormântală şi vitejii camarazi ajunseră nevătămaţi în luminişul mic unde fuseseră atacaţi. George şovăi aici câteva clipe, căci avu deodată simţământul că-i ameninţă o primejdie în întuneric. Şi, într-adevăr, deodată se auziră în apropiere vorbe în şoaptă.

Aşa dar, se puseră acolo două santinele, înarmate, de sigur, cu săgeţi otrăvite. Petre se furişă încetişor înainte şi în curând putu deosebi făpturile paznicilor. Se repezi spre ei, îi înşfăcă pe amândoi şi până să poată face ei măcar o mişcare, le ciocăni capetele, culcându-i la pământ, unde rămaseră în nesimţire.

Drumul era acum liber şi camarazii urcară pe puntea scumpului lor submarin. Plundow, timonierul, luă îndată cârma în primire, în vreme ce inginerul Hagen cu oamenii săi dispărură în sala maşinilor.

Electromotoarele fură puse în funcţiune şi „Dox”-ul ieşi fără zgomot în fluviul larg, de unde se-ndreptă spre mare.

Când submarinul fu cam prin dreptul bungalowului, George înălţă racheta luminoasă. Camarazii lui se vor pune acum în mişcare, ca s-o aducă în siguranţă pe fata salvată.

După câteva clipe numai se auzi însă deodată pufăitul întărâtat al tigrului Bonga, urmat de două răcnete înfiorătoare.

George dădu imediat comanda de stopare, dar după ce ascultară cu toţii zadarnic câteva minute, Rindow zise:

— Putem merge fără grijă mai departe, domnule George, căpitanul s-o fi pus el la adăpost – probabil că tigrul o fi doborât doi urmăritori care i-au ieşit în cale.

— Cred că ai dreptate – încuviinţă tânărul.

„Dox”-ul îşi urmă drumul şi când ajunse în largul mării, porni cu viteză sporită spre miazăzi.

După o jumătate de ceas ajunseră la coasta de sud şi aici submarinul opri, ca să aştepte semnalul bătrânului indian.

Dar camarazii trebuiră să aştepte mai bine de un ceas şi jumătate până ce se ivi o luminiţă la un punct depărtare al coastei. Rindow porni îndată într-acolo şi curând descoperiră o plută mică pe care ardea un foc. Apoi, din desişul care se-ntindea până la ţărm ieşi o plută mult mai mare, pe care se aflau toţi camarazii, împreună cu fata salvată.

Pluta ajunse repede lângă submarin şi toţi se urcară pe puntea vasului. Mary Thomson, însă, văzându-se cu desăvârşire salvată, căzu grămadă şi începu să plângă sfâşietor. Emoţia o doborâse. Fu dusă într-o cabină şi dată în îngrijirea doctorului, iar în vremea asta căpitanul lămuri ce fuseseră răcnetele acelea grozave:

— Roşcatul acela – care se numeşte Gould şi e urmărit de autorităţile engleze, după cum mi-a povestit fata – trebuie să fi izbutit să se dezlege. L-a eliberat apoi şi pe Longfield şi tocmai în clipa când se înălţa racheta ta, se iviră amândoi în uşa bungalowului.

Gould avea puşca în mână şi Longfield pistolul şi cine ştie care dintre noi ar fi fost culcaţi la pământ, dacă nu s-ar fi repezit Bonga, doborându-l pe amândoi. Cred că au murit îndată. Noi străbăturăm apoi în grabă plantaţia, înainte ca indienii să-şi dea seama ce se întâmplase.

Bătrânul ne-a călăuzit apoi încoace pe ţărmul de sud şi ne-a îmbarcat pe pluta pe care o construise, cu oamenii săi, în cursul zilei.

— Şi ce se va întâmpla acum cu bricul lui Longfield şi cu indienii aflaţi pe insulă? întrebă George.

— Voi transmite imediat autorităţilor engleze o radiogramă în privinţa aceasta spuse căpitanul. N-au decât să-i ia pe indieni şi să dea drumul bricului. Eu nu vreau să mă mai amestec în chestia asta.

— Şi ce facem cu fata pe care am salvat-o?

— La vreo sută de kilometri de aici se află o insulă pe care locuiesc prieteni de-ai ei şi nea rugat s-o ducem acolo. Mâine dimineaţă ne va părăsi. Dacă mergem cu viteză normală, ajungem tocmai la răsăritul soarelui.

Căpitanul calculase bine. După trei ceasuri ajunseră la insulă, tocmai când se ivea soarele pe cer. Despărţirea de tânăra fată fu

foarte mişcătoare. Ea nu mai ştia cum să mulţumească salvatorilor săi.

În cele din urmă coborî într-o barcă de aluminiu cu care Petre şi George o duseră pe uscat. Fata le mai strânse odată mâna călduros, apoi cei doi camarazi se înapoiară la submarin care îşi urmă drumul spre apus.

Sfârşitul volumului: **PE O PLANTATIE ÎNDEPĂRTATĂ.**

În numărul următor:

ÎN INSULA MAURICIU.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu [illegible]